

UTAZÁS

1. A TARN

jó volt az ódon falak közül
kiosonva párás testtel
mártózni a kelő nap fényében
a Tarn sziklái – mint kificamodott végtagok –
kapaszkodtak a folyó sodró árával dacolva
alattunk vadul zúgott-sistergett az ár
s mi borzongva lestük
hogyan nyeldekli az örvénylő vizet
a torokfájós végtelen

2. ROCAMADOUR

vétkeztünk itt is: egymás
ölelésébe rejtőztünk
lettünk kőbe karcolt emlék
– miként a meredek sziklafal
szövetébe szőtt város –
együgyű csönd termett köröttünk
míg a keselyűk szárnyaira
feszítve ránk nem ragyogott a nap

3. SARLAT

életre keltek a mesék
de tekintetünket elnyelte
az óváros hínárja
sírva menekültél
a tömény önzés elől
elúsztak melletted a szeplős falak

el a gyáva réz ludak
vakuk villantak s a szétszórt
kocsmasztalok között
botorkált a részeg ámulat

4. PYLA

az óceán akkor sötét volt és makacs
futva-höngörödvé
toccsantunk a józanító vízbe
a partnak ütköző hullámok
szórták ránk fehér gyöngyüket
a közelben világháborús betonbunkerek
fegyelmezetlen torzói
sört ittunk a parton komótosan
a távot kémleltük – sirályok röptét –
s a messzi végtelen szürke volt
homályos és hideg...

5. CARCASSONNE

éjfél tájt ránk dőltek
a vörösen izzó várfalak
kiárusított lelkek
bolyongtak a sikátorok közt
lélegeztem a kábító fényeket
táncolt velem a szél
s a ringlispíl bátor hat lova
kerestem valamit
ami bennem régről elveszett
nyakamba borult akkor a hold
s jó volt végre csókolni
az éjszaka örült lányait

6. LOURDES

egyszerre zuhant ránk a mély és a magas
siettem volna hozzád lázasan
de megvesztegette lelkemet a csönd
beszélni tanultam: kivárni a szavakat
– fehérén izzott égetett a jel –
s magához láncolt a sérült lelkű idő

TAKARÁSBAN

fénytelen hold... üres padok...
kilöttyent bor az abroszon
– melletted magányos vagyok:
közénk orvgyilkos szél oson

sörösdobozt gurít a szél
nézel reám miként a vak
virág a szív – de ha elmegy
vajon fölkel-e még a nap...

A KITAGADOTT

(Ratkó József emlékének)

visszavár elnémult városod
a szökőkút jéghideg vize
s takarja bár süppedő homok:
kopott sín pár vár valakire

egy bolond szív hazáról dalol
mit belep az idő horhosa
tapsol s a teljességről csahol
a sok hazuglelkű ostoba

lágynapsütés hullámverése
nyit álmaidnak tág teret
fuldoklik benne ezer éve
a megsebzett lelkiismeret